

II./2024

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

6. april

SRCE, KI BIJE ZA POSLANSTVO

Artyom, Uzbekistan

Ko je bil Artyom star približno pet let, je z očetom in babico v Uzbekistanu nekajkrat obiskal cerkev adventistov sedmega dne.

Potem pa sta se oče in mama ločila. Artyom je živel z mamo, ki mu je prepovedala hoditi v cerkev. Tako kot veliko ljudi v Uzbekistanu in drugih državah nekdanje Sovjetske zveze je adventiste dojemala kot pripadnike sekte, ki se je odcepila od krščanske cerkve.

Artyom do svojega 17. leta ni nikoli več stopil v adventistično cerkev. Potem je šel, ker mu je oče rekel, da je odrasel in se mora krstiti. Artyom je proučeval Sveto pismo in čez dve leti pri krstu izročil svoje srce Jezusu. Z vsem srcem je ljubil Boga in pomagal krajevni cerkvi tako, da je skrbel za zvočno opremo.

Mama se je medtem ponovno poročila in Artyom je živel z njo in očimom.

Nekega četrta mu je očim prepovedal, da bi šel v cerkev in pomagal pri zvočni opremi na glasbeni vaji. Mame takrat ni bilo doma.

»Danes ne moreš iti,« je rekel očim.

A Artyom je želel iti. Želel je pomagati pri zvočni opremi.

»Grem,« je odvrnil.

»Ne, ne greš,« je odvrnil očim.

»Pa grem!« je rekel Artyom.

»Nimaš izbire,« je nadaljeval očim. »Vse bo v redu, če prenehaš obiskovati cerkev. Ali pa pojdi v cerkev – in spakiraj svoje stvari ter za vedno zapusti ta dom.«

Artyom je vzel svoje stvari in odšel. Jokal je, ko je hodil na dom svojega očeta in babice. Sprejela sta ga.

Ko je Artyom živel z očetom in babico, se je zblížal z Bogom, saj je veliko molil in včasih bral Sveto pismo nekaj ur dnevno. Še posebej ga je ganila Jezusova obljuba: »Resnično, povem vam: Nikogar ni, ki bi zaradi mene in zaradi evangelija zapustil hišo ali brate ali sestre ali mater ali očeta ali otroke ali njive in ne bi zdaj, v tem času, skupaj s preganjanji, prejel stokrat toliko hiš, bratov, sester, mater, otrok in njiv, v prihodnjem veku pa večno življenje« (Mr 10,29.30).

Artyom je za seboj pustil vse in zdelo se mu je, da mu Jezus govori: »Bodi pogumen! Imel boš dom in večno življenje.«

Mir, ki ga je deček užival v svojem novem domu, se je nehal, ko je oče prenehal obiskovati cerkev in pričel popivati. Neko soboto je rekel Artyomu, da potrebuje pomoč pri delu. Oče je doma izdeloval pohištvo.

Artyom tega ni želel. »Narediva to kateri drugi dan,« je predlagal.

Oče je najstnika besno spodil iz hiše. »Izgini mi spred oči!« je zavpil.

Artyom ni imel kam. Dobil je dovoljenje, da živi v cerkvi.

Minili so meseci, preden sta ga mama in očim povabila, da se vrne domov. Obljubila sta, da lahko gre v cerkev, kadar bo želel. Artyom se je vrnil domov, a napetosti so ostale. Čez nekaj mesecev je umrl oče in Artyom se je preselil nazaj k babici. Ves ta čas je molil in prebiral Sveto pismo. Potem pa je njegov prijatelj adventist dobil zamisel.

»Moliva, da ti Bog pošlje koga, s komer boš proučeval Sveto pismo,« je rekel.

Pričela sta moliti. Minil je en mesec. Pa dva in potem trije. Artyom je opazil stalen dotok obiskovalcev cerkve in nekaj jih je povabil, da bi z njim proučevali Sveto pismo. Kmalu je imel skupinico, ki se je redno sestajala.

Med proučevanjem je v njem rasla zamisel, da bi postal misijonar. Slišal je za pionirje Vesoljnega poslanstva, ki oznanjajo evangelij lastni kulturi. Molil je, da bi postal pionir Vesoljnega poslanstva.

Odpravil se je k pastору, da bi vprašal, kako postati pionir Vesoljnega poslanstva. Še preden je odprl usta, je spregovoril pastor. »Zate imam dobro novico,« je rekel. »Vabimo te, da postaneš pionir Vesoljnega poslanstva.«

Artyom je bil presenečen. Pastor je odgovoril na njegovo vprašanje, še preden ga je zastavil.

Danes ima Artyom 22 let in njegova največja želja je pomagati čim več ljudem, da se pripravijo na skorajšnji Jezusov prihod.

»Priča sem prvim sadovom svojega dela,« pravi. »Svoje življenje sem posvetil Bogu in moj življenjski cilj je h Kristusu voditi ljudi.«

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti prvo adventistično osnovno šolo v Uzbekistanu. Hvala, ker 29. junija načrtujete velikodušni dar.

13. april

STRGANA STRUNA

Artur, Uzbekistan

Artur se je v Uzbekistanu krstil, ko je bil star pet let. Toda o Bogu ni vedel ničesar. Nihče mu ni o njem pripovedoval ali ga po krstu peljal v cerkev.

Četudi ni nikoli razmišljal o Bogu, je pri štirinajstih začel nositi uhan v obliki križa. Zdelo se mu je frajersko.

Potem je mami naznanil, da bi se rad naučil igrati kitaro.

Mama ga je odpeljala v trgovino z glasbili. Arturjevo življenje je bilo brez cilja in mislila je, da mu bo kitara morda dala smisel. Artur je izbral rjavo električno kitaro.

Doma je na YouTubu poiskal lekcije in se pričel učiti. Ni bilo lahko. Pritiskanje na strune je bolelo. Po nekaj dneh se je bolečina zmanjšala. A njegovo igranje ni bilo niti malo podobno tistemu na Youtubu.

Dva tedna po nakupu kitare se je strgala struna. Artur je ni znal zamenjati, zato je poiskal pomoč na spletu. Našel je telefonsko številko človeka po imenu Artyom, ki je ponujal lekcije igranja kitare. Poklical ga je.

»Zamenjati moram struno,« je pričel. »Mi lahko pomagaš?«

Artyom mu je dal svoj domač naslov.

Naslov je zvenel znan. Artur se je spraševal, kje ga je že slišal. Spomnil se je. Njegova mama je delala s človekom po imenu Pasha na tistem naslovu. Skupaj sta sestavljala pohištvo. Potem pa je Pasha umrl.

»Ali si ti morda Pashev sin?« je vprašal Artur.

»Da,« je odvrnil Artyom.

Naslednji dan mu je Artyom zamenjal struno na kitari. Potem je vprašal Arturja, ali zna igrati in Artur se je trudil pokazati, kaj se je naučil na YouTubu, a ga je Artyom ustavil.

»Nehaj, nehaj!« je rekel. »Akorde igraš nazaj.«

Zdaj je Artur razumel, zakaj njegova glasba ne zveni kakor učiteljeva na YouTubu. Ni igral pravilno.

Artyom je Arturja povabil na lekcije kitare.

Na prvi lekciji je Artyom vprašal Arturja glede njegovega uhana: »Ali si kristjan?«

Artur je odvrnil, da ne.

Na drugem srečanju je Artyom predlagal, da se dobita v prostoru krajevne adventistične cerkve. Ta je bila blizu Arturjevega doma. Strinjal se je.

Ko se je Artur učil igrati kitaro, je pričel preživljati čas z Artyomom tudi, ko se nista učila. Izvedel je, da je Artyom pionir Vesoljnega poslanstva, misijonar, ki ljudem v svoji kulturi oznanja evangelij. Sprejel je povabilo, da se z njim in drugimi adventisti odpravijo v gore na pohod. Ko so pohodniki sedli, da bi si odpočili, je Artur užival, ko jih je poslušal peti. Artyom je igral na kitaro.

Tisto poletje je Artur odšel na adventistično mladinsko srečanje v drugo mesto. Ko je govornik na srečanju prosil udeležence, naj se razdelijo v pare in molijo, ga je to presenetilo.

»Sem ateist,« je povedal prvi osebi, ki se je ponudila, da moli z njim.

Oseba je odšla.

Artur je tudi naslednji osebi, ki je pristopila, povedal, da ne verjame v Boga. »Poleg tega,« je dodal, »še nikoli nisem molil.«

Ta oseba ni odšla. »To lahko popravimo,« je rekel. Arturja je naučil moliti.

Tistega večera je Artur dolgo razmišljal o tem, kar se je zgodilo.

V soboto je navdušeno opazoval mladeniča, ki se je dal krstiti.

»Krščen sem bil pri petih letih,« je povedal. »Zakaj adventisti krščujejo odrasle?«

Izvedel je, da Sveto pismo uči, da morajo biti ljudje dovolj stari, da razumejo Sveto pismo in zavezo, ki jo sklepajo z Bogom, preden se dajo krstiti.

Naslednjo soboto je Artur odšel v adventistično cerkev blizu svojega doma, da bi se udeležil bogoslužja. Popoldne se je pridružil vernikom cerkve pri razdeljevanju šolskih potrebščin otrokom v stiski. Čutil je novo veselje, ki je napolnilo njegovo srce. Pomislil je: »Kakšen smisel ima življenje, če ne pomagam drugim?«

To je bila prelomnica v njegovem življenju. Ni več želel živeti brezciljno. Odločil se je, da bo pomagal drugim in spoznal Boga.

Odkar je Artur začel redno obiskovati cerkev, je minilo osem mesecev. Proučuje Sveto pismo in želi s krstom izročiti svoje srce Jezusu.

Vesel je, da se mu je strgala struna na kitari.

»Zaradi strgane strune verujem v Boga.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal odpreti prvo adventistično osnovno šolo v Uzbekistanu.

20. april

SLOVO OD PRETEKLOSTI

Vlad, Uzbekistan

Vladu je bil v življenju pomemben samo denar. Ko je Sovjetska zveza razpadla in je Uzbekistan v začetku devetdesetih let prejšnjega stoletja postal neodvisna država, je dobro zaslužil. Čez dan je vodil majhno tovarno za proizvodnjo masla. Ponoči je vodil nezakonit posel s pokrom.

Vlad je z ženo Marino živel na visoki nogi. V glavnem mestu Uzbekistana, Taškentu, sta kupila več stanovanj.

Toda potem so Vlada ujeli in zaprli. Žena ga je zapustila. Zdelo se je, da vse propada. V zaporu je Vlad prvič pomislil na Boga. »Če mi boš pomagal, bom verjel vate,« je molil. »Če mi ne boš pomagal, ne bom verjel vate.«

Po enem mesecu in 18 dneh je bil izpuščen. V skladu s splošno predsedniško pomilostitvijo je postal svoboden človek.

Vlad je pozabil na svojo molitev in spet začel služiti denar. Ponovno se je poročil in nekaj časa delal v Južni Koreji. Nato se je vrnil v Uzbekistan.

Spet je začel misliti na Boga, ko je njegova druga soproga Alyona pričela obiskovati srečanja v adventistični cerkvi v Taškentu. Povabila ga je, naj gre z njo. Ko je bilo srečanje konec, sta še kar hodila v cerkev. Vlad je prenehal živeti za denar. Pričel je živeti za ljubezen – ljubezen do Bog in bližnjih. Čez tri leta je Vlad svoje srce izročil Jezusu in se krstil.

Nato je začel delati kot pionir Vesoljnega poslanstva. Kot misijonar je oznanjal evangelij svojemu ljudstvu. Evangelij je delil z uzbekistanskimi rojaki. Njegov nekdanji ogromen dohodek se je zmanjšal na le nekaj sto evrov na mesec.

Njegove nove prednostne naloge so bile postavljene na preizkušnjo, ko je z njim stopila v stik njegova prva žena Marina.

»Sva solastnika treh stanovanj v središču mesta,« je rekla. »Daj mi jih.«

Marina je živela v enem od teh stanovanj. Drugi dve sta bili prazni. Vlad je živel s svojo drugo ženo na domu njene matere. Za prenos lastništva bi moral Vlad pred notarjem le podpisati nekaj dokumentov. »V redu,« je rekel Vlad. »Dobiva se pri notarju in stanovanja bom prepisal nate.«

Notarka je bila polna vprašanj.

»Ali ste solastnik teh treh stanovanj?« je vprašala Vlada.

»Da,« je odgovoril.

»Ali razumete, da so vredna več sto tisoč evrov?« je vprašala.

»Da,« je odgovoril.

»Pa jih dajete svoji nekdanji ženi brezplačno?«

»Da.«

»Koliko časa sta ločena?«

»Dvanajst let.«

»Kje živite sedaj?«

»S soprogo pri njeni materi.«

Notarka ga je presenečeno gledala. Marina se je namrščila. Notarkina vprašanja ji niso bila pogodu.

»Kaj počnete?« je vprašala. »Ne vpletajte se v najine zadeve.«

Notarka je prosila Vlada, naj podpiše dodatne dokumente z izjavo, da je priseben. Potem je opazovala, kako Vlad prepisuje stanovanja na Marino.

Ko je končal, je nejeverno zmajala z glavo in se obrnila k Marini.

»Vaš nekdanji mož ima očitno gorečo željo, da vam podari stanovanja, toda vprašajte ga, ali je lastnik še katerega,« je dejala.

Marina je pogledala Vlada.

»Ali imaš še kaj v lasti?« je vprašala.

»Ne, to je vse, kar imam,« je rekel.

Nato jo je prosil za odpuščanje.

»Oprosti mi, če sem te razburil,« je rekel.

Zdaj je Marina presenečeno pogledala Vlada. »Ti si nor,« je rekla.

Vlad se ni zmenil za njene ostre besede. Iz notarkine pisarne je odšel poskočnega koraka in veselega srca. Z veseljem je predal stanovanja. Bila so del njegovega preteklega življenja brez Boga. Ni potreboval nobenega opomnika na svoje stare navade.

Vlad je v nekem intervjuju rekel, da je njegova ljubezen do denarja stvar preteklosti. Danes ljubi Boga in o njem rad pripoveduje drugim.

»Bog skrbi za vse moje potrebe,« pravi.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti prvo adventistično osnovno šolo v Taškentu v Uzbekistanu. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar!

27. april

BOG, POMAGAJ

Alla, Uzbekistan

Alla kot deklica ni razumela, kaj dela babica, ko je klečala pred podobnicami v njihovem domu v sovjetski republiki Uzbekistan.

»Molim,« je rekla babica.

»Zakaj moliš?« je vprašala Alla. »H komu moliš?«

»Molim k Bogu, ki živi v nebesih,« je odgovorila babica. »Ljubiti ga moramo, ker on ljubi nas. Moramo se ga bati.«

Babica je imela na steni križ z Jezusom in Alla je vprašala, kdo visi na njem.

»To je Jezus, naš Bog,« je rekla babica. »Prišel je na zemljo in ljudje so ga ubili.«

To je bilo vse, kar je mlada Alla vedela o Bogu. Ni imela veliko vere, vendar je razumela, da lahko moli k Bogu. Zato je vedno, ko jo je bilo strah, molila.

»Bog, pomagaj mi,« je rekla.

Sovjetska zveza je razpadla in Uzbekistan je postal neodvisna država. Nekoč mirne ulice njenega mesta so postale nevarne, saj so ponoči tja prihajali pijanci in uživalci drog. Ko se je Alla ponoči vračala domov, je molila: »Bog, pomagaj mi.«

Alla se je poročila in rodila dečka in deklico. V njenem mestu se je odprla cerkev, kamor je vsako nedeljo peljala svoje otroke. Prižigala je sveče in molila. Toda vsakič, ko je odšla iz cerkve, se je v sebi počutila prazno. Zdelo se je, da ji nekaj manjka.

Nekega dne ji je prijateljica podarila knjigo *Očaki in preroki*. Alla ni nikoli slišala za avtorico Ellen White, vendar je bila navdušena nad njenim živim pripovedovanjem starozaveznih zgodb. Prvič je prebrala, da je sedmi dan, sobota, Božji dan. V njej je rasla želja, da bi šla v cerkev, kjer ljudje posvečujejo soboto. Toda kam?

Minilo je nekaj let, potem pa jo je iz drugega mesta prišla obiskat nekdanja sošolka. Alli je povedala, da posvečuje soboto v adventistični cerkvi. Alla je bila presenečena in navdušena. Spraševala se je: »Ali so v Uzbekistanu res ljudje, ki posvečujejo soboto?«

Prijateljica, ki je bila nekoč ateistka, je navdušeno pripovedovala o tem, kako je spoznala Boga in kako ga zdaj ljubi z vsem srcem.

Za Allo je bila njena prijateljica nov človek. Nič več ni bila takšna kot prej. Kmalu zatem je Alla obiskala prijateljico, ki je živela štiri ure vožnje proč. V soboto je obiskala adventistično cerkev. Vse v njej ji je bilo všeč. Toda cerkev je bila predaleč, da bi jo obiskovala vsako soboto.

»Bog, pomagaj mi,« je molila.

Potem se je Allina hči Violeta poročila in se preselila v glavno mesto Uzbekistana, v Taškent. Potem je Alli umrl mož in preselila se je v Taškent, da bi bila z Violeto. Od prijateljice adventistke je izvedela, da so v Taškentu tri adventistične cerkve.

Alla in Violeta sta začeli vsako soboto obiskovati cerkev. Vernica te cerkve je ponudila proučevanje Svetega pisma. Mama in hči sta predelali vseh 28 lekcij. Alla je začela razmišljati o tem, da bi svoje srce izročila Jezusu s krstom.

»Bog, pomagaj mi,« je molila.

Nato je v mesto na evangelizacijska srečanja prispel predsednik adventistične univerze v Rusiji Zaoksky. Ko je povabil navzoče, naj se izročijo Bogu, je bila prva, ki se je odzvala. S hčerjo sta bili krščeni skupaj z osmimi drugimi.

Danes sta Alla in Violeta zvesti cerkveni diakonisi.

»Veseli sva, da lahko služiva Bogu,« pravi Alla.

Bog je uslišal njene molitve. Pomagal je in njeno srce prekipeva od veselja.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti prvo adventistično osnovno šolo v Taškentu v Uzbekistanu. Hvala, ker načrtujete velikodušni dar!

4. maj

OBOTAVLJANJE S KRSTOM

Violeta, Uzbekistan

Violeta se ni počutila pripravljeno za krst, ko je adventistični pastor med evangelizacijskim srečanjem v Taškentu, glavnem mestu Uzbekistana, povabil ljudi, ki se želijo krstiti.

Zdelo se ji je, da preslabo pozna Sveto pismo. Pridigarjev poziv, naj ljudje Bogu izročijo svoje življenje, se ji je zdel prevelik.

»Tega ne zmorem!« je pomislila. »Tega ne bom naredila!«

Violeta je že nekaj časa z mamo obiskovala adventistično cerkev. Skupaj sta proučevali Sveto pismo v mali skupini.

Nato je v Taškent prišel predsednik ruske adventistične univerze Zaoksky, da bi vodil evangelizacijska srečanja. Ko je pozval ljudi, naj s krstom izročijo svoje srce Bogu, je Violetina mama prva stopila naprej. Nato je vstal tudi 14-letni sin njihovega pastora. Nato je šla naprej še tretja oseba. A Violeta se ni premaknila. »Ne,« je pomislila. »Ne bom se še krstila.«

Naslednji večer je pridigar ponovil vabilo. Violeta se je spomnila, da jo je prijateljica iz cerkve spodbujala, naj se krsti, rekoč: »Če si končala proučevanje Svetega pisma, se lahko krstiš.« Vendar se ni počutila pripravljeno. Mislila je, da Svetega pisma ne pozna dovolj dobro.

Ko je pridigar podal vabilo, se ji je zdelo, da gleda naravnost vanjo. Odločno je odkimala. Zadnji večer srečanj je pridigar še zadnjič pozval ljudi: »Kdo bi rad izročil svoje srce Jezusu s krstom?« je vprašal.

Violeta se je spraševala, kaj naj naredi. Bila je prepričana, da adventistična cerkev uči svetopisemsko resnico, vendar se še vedno ni počutila pripravljeno.

Pridigar je povabil ljudi, ki so se prejšnje večere odzvali njegovemu vabilu, naj stopijo naprej. Violetina mama in še približno ducat drugih ljudi je prišlo naprej. Pastor jih je pozdravil, a ni odnehal. Še enkrat je ponovil vabilo.

»Verjetno je še kdo,« je rekel. »Ali bi se še kdo pridružil skupini?«

Vabil je in vabil. Vsakič, ko je spregovoril, se je Violeti zdelo, da gleda naravnost vanjo.

»Naj grem?« se je vprašala. Vstala je in stopila naprej.

»Tako,« je rekel pridigar. »To je oseba, ki smo jo čakali.«

A Violeta ni bila zadnja oseba, ki je vstala. Ko je šla naprej, se je pridružil še 60-letni možki in se postavil poleg nje. Skupaj sta obiskovala proučevanje Svetega pisma. »Bilo me je strah,« je rekel. »Ko pa sem videl, da si šla gor, sem zbral pogum in vstal tudi jaz.«

Violeta je bila presenečena. Nikoli si ni mislila, da bi lahko njen notranji boj in končna odločitev vplivala na koga drugega. Srce ji je napolnilo veselje.

Danes je Violeta vesela, da se je dala krstiti. Pravi, da se zaveda, da ni bilo razloga za čakanje. Ni ji bilo treba poznati celotnega Svetega pisma, da bi se dala krstiti. Vse, kar je morala narediti, je bilo, da izroči Jezusu svoje življenje in z vsem srcem veruje vanj. Konec koncev, ko je ječar vprašal Pavla in Sila, kaj mora narediti, da bo odrešen, sta mu odgovorila: »Veruj v Gospoda Jezusa in rešen boš ti in tvoja hiša!« (Apd 16,31).

Tudi Violeta je vesela, da je Bog uporabil njeno odločitev in spodbudil 60-letnega možkega h krstu.

Vpliv njene odločitve še naprej raste. Zdaj si tudi njen 9-letni sin želi biti krščen. »Želim, da bi odrastel na pravi poti,« pravi.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti prvo adventistično osnovno šolo v Taškentu v Uzbekistanu, kjer se Violetin sin in drugi otroci učijo o Bogu. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar!

11. maj

BOG JE RESNIČEN

Sonja, Uzbekistan

Ko je Sonja končala srednjo šolo, si je najbolj od vsega želela študirati medicino na prestižni fakulteti. Toda ob vpisu bi morala plačati veliko podkupnino.

Danes podkupnine za vpis v šolo v Sonjini domovini Uzbekistanu niso potrebne. Toda življenje je bilo drugačno, ko se je Sonja pripravljala na študij.

Sonja je očetu povedala, da si želi študirati medicino na fakulteti. Odvrnil je: »Ne bom dajal podkupnine.« Kljub temu je Sonja izpolnila obrazce za prijavo na fakulteto in upala na najboljše.

Ko se je približeval konec srednje šole, je svoje sanje povedala sorodnikom, prijateljem in učiteljem. Vsi so ji zastavili isto vprašanje: »Ali si zbrala denar za veliko podkupnino?«

Sonja je postala zaskrbljena. Vedela je, da se je oče trdno odločil. Poleg tega ni imel denarja za podkupnino in se ni trudil, da bi si sposodil denar od sorodnikov ali prijateljev. Samo molil je, da bi ji Bog pomagal pri študiju medicine. Mama, ki je delala kot učiteljica, je prav tako molila.

Sonja ni vedela, kaj naj si misli. Že od malih nog je s starši obiskovala krščansko adventistično cerkev, a ni bila prepričana, da je Bog resničen. Ali je dovolj, da samo moli in čaka?

Mama ji je rekla: »Pripraviti se moraš na sprejemni izpit na univerzi, mi pa bomo še naprej molili.« Sonja je bila presenečena. Mama je očitno menila, da je treba molitve združiti z nekaj truda. Začela se je učiti. Toda datum izpita ni bil jasen. Ko je oddala obrazce za sprejem na fakulteto, je izvedela, da datum še ni določen.

»Poklicali vas bomo,« je rekel administrator. Sonja je končala srednjo šolo in se še naprej učila za izpit. Minila sta dva meseca. Sonjini starši so še naprej molili, medtem ko se je ona učila. S fakultete ni nihče poklical.

Na koncu poletja je Sonja poklicala na fakulteto in vprašala o datumu.

»Pridite sem in o tem se bomo pogovorili na fakulteti,« je rekla oseba na drugi strani.

Sonja je z mamo prispela ob desetih dopoldne. Na vhodnih vratih ju je ustavil paznik.

»Vsi sprejemni izpiti so končani,« je rekel.

Sonja je bila šokirana in ogorčena. Prijavo je oddala pravočasno, vendar je nihče ni poklical, da bi ji sporočil datum, kot so obljubili. Zdelo se je, da je zapravila vse poletje za učenje!

Mama je videla Sonjino stisko. »Ali je fakulteta objavila rezultate sprejemnih izpitov?« je vprašala paznika.

»Da,« je odgovoril. »Pojdita tja in si oglejta seznam sprejetih študentov.«

Mama je šla pogledat, Sonja pa ji je sledila. Ko sta si ogledali seznam, je Sonja nenadoma zagledala svoje ime. »Poglej!« je vzkliknila. »Sprejeta sem!«

Med številnimi prijavljenimi je bila sprejeta brez podkupnine in celo brez sprejemnega izpita. Takoj so izginili vsi njeni dvomi o Bogu. Še preden so se pričela predavanja, je Sonja izročila svoje srce Jezusu in se krstila.

»Ta izkušnja me je naučila, da je Bog resničen,« pravi.

A to še ni konec zgodbe. Ko so se začela predavanja, so sošolci vprašali Sonjo, koliko je morala plačati za vpis. »Nič,« je rekla. »Niti sprejemnega izpita nisem pisala.«

Presenečeni so jo vprašali: »Kako pa si potem sploh bila sprejeta?«

»Po vezah,« je odgovorila.

Ko so se s sošolci bolje spoznali, jim je povedala, da je njena veza Bog. Kar nekaj jih je hotelo izvedeti več o njenih prepričanjih in Sonja je organizirala svetopisemsko skupino. Trije sošolci so izročili svoje srce Jezusu in se krstili.

Danes Sonja vsak dan išče priložnosti, da bi delila svojo vero z drugimi. »Bog je resničen,« pravi.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti prvo adventistično osnovno šolo v Taškentu v Uzbekistanu. Hvala, ker načrtujete radodaren dar!

18. maj

ČUDEŽ NA POSTAJI Chogik in Tei, Gruzija

Chogik je govorila štiri jezike, vendar ni rada brala v nobenem od njih. Nikoli ni rada brala in že leta ni odprla nobene knjige. Potem je na podeželski avtobusni postaji v nekdanji sovjetski republiki Gruziji srečala Tei.

Chogik je čakala na avtobusni postaji, ko je prišla Tei. Tei je bila pionirka Vesoljnega poslanstva, misijonarka, ki je oznanjala evangelij ljudem svoje kulture v Gruziji. Ženski sta čakali na isti avtobus.

»Kdaj bo prišel avtobus?« je vprašala Chogik.

Tei je poznala voznika avtobusa.

»Avtobus bo prišel čez nekaj minut,« je rekla. »Poklicala sem voznika in rekel je, da je že blizu.«

Tei in Chogik sta se začela pogovarjati. Kmalu sta ugotovili, da živita v istem mestu. Izkazalo se je, da Tei pozna Chogikino mamo, brata, nečakinje in nečake. Med covidom-19 jim je nosila hrano. Ženski sta uživali v pogovoru in si po vstopu na avtobus izmenjali kontaktne podatke. Naslednje tedne sta si pošiljali sporočila.

Na Chogikin rojstni dan jo je Tei presenetila z darilom: solnico in šopkom rdečih, belih in rumenih vrtnic s svojega vrta. Chogik je bila presrečna, ko je prejela darilo v trgovini, kjer je delala kot prodajalka.

Po tem sta se ženski pričeli obiskovati na domu. Chogik je izvedela, da je Tei adventistka. Še nikoli ni slišala za adventiste in želela je izvedeti več. Tei je izvedela, da Chogik govori štiri jezike, vendar ne rada bere. Knjige ni odprla, odkar je pred 15 leti končala srednjo šolo. Tei se je spraševala: »Kako naj Chogik poučim o Bogu, ko pa ne bo preverila mojih besed v Božji besedi?«

Ko je Tei razmišljala o tem vprašanju, je svojo novo prijateljico povabila k bogoslužju v adventistično cerkev v gruzijski prestolnici Tbilisi, ki je bila oddaljena nekaj kilometrov z avtobusom. Njen načrt je bil, da bi bili dopoldne v cerkvi na bogoslužju, potem pa bi ostali na popoldanskem seminarju o tem, kako voditi proučevanje Svetega pisma. Chogik je povabila na dopoldansko bogoslužje, saj je mislila, da je popoldanski program ne bo zanimal, ker ne mara brati.

Toda Chogik je bila tako vesela povabila v Tbilisi, da je izjavila, da bo s Tei preživela ves dan. Tei ni želela užaliti Chogik, zato je privolila.

Chogik je uživala na bogoslužju. Ko je pastor ponudil molitev za tiste, ki si želijo tesnejše hoje z Bogom, je stopila naprej.

Na popoldanskem seminarju je na odru sedela skupina pastorjev. Molitveni dom je bil poln vernikov, ki so želeli izvedeti, kako proučevati Sveto pismo. Eden od pastorjev je zaklical Chogik: »Sestra, ali si krščena?«

»Ne,« je odvrnila.

»Potrebujem te,« je rekel in jo povabil na oder.

Chogik se je sramežljivo odzvala. Tei je sedela ob njej na odru, da bi bilo Chogik prijetneje. Nato je pastor s Chogikino pomočjo demonstriral proučevanje Svetega pisma. Pastor je Chogik prosil, naj odpre Sveto pismo in poišče odgovore na vprašanja iz proučevanja Svetega pisma. Chogik je prvič v življenju odprla Sveto pismo. Pastor ji je pokazal, kako naj poišče vrstice in odgovore na vprašanja.

Na poti domov je Tei vprašala Chogik, kako se ji je zdelo proučevanje Svetega pisma. »Všeč mi je bilo iskanje odgovorov v Svetem pismu,« je rekla. »Zdaj se počutim zelo dobro. Čutim mir, ki ga še nikoli prej nisem čutila.«

Tei je segla v torbo in iz nje potegnila Sveto pismo. »Imam darilo zate,« je rekla.

Chogik je Tei prosila, naj z njo proučuje Sveto pismo.

Tei je bila presrečna. Sveti Duh je naredil na videz nemogoče. Ne le da je Chogik želela prvič v življenju brati – želela je brati Sveto pismo!

Danes Tei in Chogik skupaj proučujeta Sveto pismo. Chogik se uči petega jezika, nebeškega večnega jezika ljubezni. Ob sobotah ženski skupaj slavita Boga.

V intervjuju je Tei hvalila Boga za nepričakovano srečanje s Chogik na avtobusni postaji. »Chogik sem na avtobusni postaji srečala po naključju,« je rekla. »Vendar to ni bilo naključje. To je bil velik Božji čudež.«

Chogik pravi, da še vedno ne mara brati knjig, razen Svetega pisma. »Ne maram brati, a ljubim branje Svetega pisma,« pravi.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti prvo adventistično osnovno šolo v Taškentu v Uzbekistanu. Hvala, ker načrtujete radodaren dar!

25. maj

NAKLJUČNE ŠTEVILKE

Lyubov, Armenija

Lyubov si je najbolj od vsega želela v Armeniji deliti svojo ljubezen do Jezusa. A kako? Prijatelj ji je predlagal, naj pričuje po telefonu. Bilo je leta 1995 in takrat v nekdanji sovjetski republiki še ni bilo mobilnih telefonov. Klicati je morala po stacionarnem telefonu.

Lyubov še nikoli ni govorila z neznanci po telefonu. Zamisel jo je strašila. Ni vedela, kje naj začne. Sedem dni je molila, da bi ji Bog razodel, ali je njegova volja, da pričuje po telefonu.

Skozi molitev je v njenem srcu počasi rasla želja, da bi se pogovarjala z neznanci. Sedmi dan je molila: »Bog, povej mi, katero številko naj pokličem.« Nato je zavrtela naključno številko.

»Pozdravljeni,« je rekla neznancu. »Z vami bi rada proučevala Sveto pismo.«

Odzivi niso bili spodbudni. Nekateri, ki so se oglasili na telefon, so bili razburjeni. Drugi so pozorno poslušali, a so proučevanje Svetega pisma odklonili.

Nato je Lyubov poklicala starejšo žensko po imenu Olga, ki si je želela proučevati Sveto pismo. Olgi so bili telefonski klici vseč in ženski sta se pričeli redno klicati. Med nekim pogovorom je Olga omenila, da je njena tašča stara in bolna ter ni kristjanka.

»Pojdi k svoji tašči,« je rekla Lyubov. »Povej ji o Jezusu. Prosi jo, naj sprejme Jezusa za svojega osebnega Odrešenika.«

Ko jo je Lyubov čez nekaj dni poklicala, ji je Olga povedala, da je njena tašča umrla. Vendar je imela upanje. »Tistega dne, ko sva se pogovarjala, sem šla k njej in ji povedala o Jezusu,« je rekla. »Sprejela je Jezusa za svojega osebnega Odrešenika in ga prosila, naj ji odpusti grehe. Tisto noč je umrla.«

Čez dve leti je Olga tudi sama izročila svoje srce Jezusu in se dala krstiti skupaj z drugo sorodnico. Lyubov je bila navdušena! Tri osebe – Olga, njena tašča in še ena sorodnica – je po telefonu pridobila za Kristusa.

Lyubov je še naprej telefonirala. Ena od poklicanih je začela jokati, ko je Lyubov omenil Boga. »Imam hčerko, ki se ne počuti dobro,« je rekla jokaje. »Ima hudo epilepsijo. Izgubila je vse upanje. Če želite, se lahko pogovorite z njo.«

Preden je Lyubov lahko odgovorila, je mama predala telefon svoji 23-letni hčerki Alli.

Lyubov je govorila, a Alla se ni odzvala. Na drugi strani je bila tišina. Lyubov ni bila vajena enostranskih telefonskih klicev, zato je molila za pomoč.

Ko je poklicala naslednjič, je Alli povedala, da je brala *Zgodnje spise* Ellen White in uživala v njenem opisu nove zemlje. Alla je molčala. Lyubov je opisala čudovit vrt, ki ga Bog pripravlja za svoje otroke na novi zemlji. Alla je še vedno molčala. Potem se je Lyubov spomnila priljubljene risanke iz časa Sovjetske zveze, ki je prav tako prikazovala čudovit vrt.

»Ali poznaš to risanko?« je vprašala.

Na drugi strani se je razlegel navdušen smeh. Lyubov je bila presenečena. To je bil prvi zvok na drugi strani slušalke.

»Znaš se smejati!« je vzkliknila. »Predstavljam si, da nam je Bog pripravil vrt, ki je še lepši od tistega v risanki.«

Lyubov je še naprej govorila o novi zemlji. Nato je zaslišala klik na liniji in ženski glas je spregovoril:

»Oprostite, že dolgo vas poslušam. To, kar govorite, je zelo zanimivo.«

Alla se je od srca zasmejala. Iz njenih ust so se razlile besede veselja. Bila je navdušena, da je nekdo nepričakovano prisluškoval njenemu pogovoru.

Nato se je oglasila Allina mama. Bila je vesela, da je slišala Allo govoriti, in spraševala se je, kaj je povzročilo njen smeh.

Tako se je zgodilo, da so tri osebe – Alla, njena mama in njuna sosedka – začele proučevati Sveto pismo z Lyubov.

Čez nekaj tednov se je klicu pridružil še moški.

»Oprostite,« je rekel, ko je nekega dne prekinil proučevanje Svetega pisma. »Poslušal sem vaš pogovor. Zelo je zanimiv.«

Predstavil se je kot vodja neke druge krščanske denominacije. Tako je imela Lyubov štiri ljudi, s katerimi je proučevala Sveto pismo.

Čez nekaj časa je Alla izročila svoje srce Jezusu in se dala krstiti. Njeni epileptični napadi so prenehali in danes je zvesta adventistka.

Lyubov hvali Boga za priložnost, da je lahko pričala po telefonu. »Zelo sem hvaležna Gospodu Bogu za dar, ki mi ga je dal, da lahko služim ljudem, zlasti neznancem, po telefonu,« pravi.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti središče vpliva, kjer bodo družine izvedele za Boga v Jerevanu v Armeniji, kjer živi Lyubov.

1. junij

PESEM

Viktor, Belorusija

Viktor se je rodil s cerebralno paralizo v Belorusiji. Njegovi možgani se med nosečnostjo niso razvili normalno in zaradi prirojene motnje bi bilo potrebno dolgotrajno zdravljenje, vključno s fizioterapijo, zdravili in operacijo. Zdravljenje bi lahko pomagalo, vendar so zdravniki trdili, da je njegovo stanje neozdravljivo.

Trpel je tudi za epileptičnimi napadi.

Deček je prejel diagnozo »invalid prve stopnje«. To je bila najhujša oblika invalidnosti, ki jo je priznala država. Viktorja je čakala mračna prihodnost, ki se je zdela še bolj črna, ko ga je zapustila mama. Poslali so ga v sirotišnico.

Nekje drugje v Belorusiji se je neka mama adventistka ponoči v bolnišnici zbudila zaradi otroškega joka. Slišala je jok, tišino in nato spet jok. Jok jo je globoko ganil. Vstala je, da bi poiskala otroka. Medicinska sestra ji je pokazala malega Daniila na otroškem oddelku in povedala, da ga je njegova mama zapustila.

Ženska je začutila sočutje do otroka in zjutraj poklicala moža.

»Tu je dojenček,« je rekla. »Pridi ga pogledat.« Mož ga je prišel pogledat. Zakonca sta šla še drugič pogledat dečka. Nato sta začela razmišljati o posvojitvi. Imela sta že pet hčera, enoletni Daniil pa je postal njun prvi sin.

Kmalu sta se začela pogovarjati o posvojitvi drugega otroka. Izvedela sta, da ima Daniil petletnega brata s cerebralno paralizo. Tako sta posvojila tudi Viktorja.

Viktor je v svoji novi družini prvič slišal za Boga. Naučil se je brati Sveto pismo in moliti. Vsako soboto je šel z družino v cerkev. Ko je odrasel, je spoznal, da je Božji čudež. Čudež je bil, da je imel družino in da je sploh živ. Začel si je prizadevati za izpolnitev Božje volje v svojem življenju.

Z leti je Viktor postajal vse višji in močnejši. Toda še vedno je imel diagnozo invalida prve stopnje. Ko je končal osmi razred, ni imel veliko možnosti za nadaljevanje šolanja. Zdravnik mu je predstavil dve možnosti. Lahko se nauči popravljati čevlje ali pa prodaja sadje in zelenjavo. Zaradi zdravstvene diagnoze ni mogel opravljati težkega fizičnega dela in še veliko drugih aktivnosti.

Viktor si ni želel popravljati čevljev ali prodajati sadja. Zato je molil in prosil Boga, naj posreduje. Bog je deloval na nepričakovan način. Zdravniki so ga obvestili, da ni več invalid prve stopnje. Rekli so, da sploh ni več invalid. Bil je visok, močan in ni več imel epileptičnih napadov. Zgodil se je čudež!

Oče je Viktorju predlagal, naj razmisli o glasbeni karieri. Rad je pel in pogosto je pel posebne pesmi v cerkvi.

Na Viktorjevo veselje so ga sprejeli v glasbeno šolo. Kmalu ni samo pel, ampak se je učil tudi skladati, pisati besedila in igrati klavir. Ni bilo dolgo, ko je organiziral koncert svoje glasbe.

Danes Viktor še ne ve, kaj se bo zgodilo, ko bo končal glasbeno šolo. Rad bi svoje izobraževanje nadaljeval na glasbeni šoli na adventistični univerzi Zaoksky v Rusiji. V nobenem primeru pa ga ne skrbi. Prepričan je, da ima Bog načrt. »Vem za načrte, ki jih imam z vami, govori Gospod: načrte blaginje in ne nesreče, da vam dam prihodnost in upanje« (Jer 29,11).

»Kar Bog načrtuje zame, je skrivnost, vendar vem, da se bo vse izteklo dobro,« pravi Viktor.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti središče vpliva za mlade v Minsku v Belorusiji.

8. junij

DAN, KI JE VADIMU SPREMENIL ŽIVLJENJE

Vadim, Belorusija

Vadim je imel 14 let, ko sta mu v prometni nesreči v Belorusiji umrli mama in sestra. Po tej boleči izgubi je oče začel iskati Boga. Hodil je na evangelizacijska srečana adventistov sedmega dne in se dal krstiti.

Bila so 90. leta prejšnjega stoletja, zlati čas za evangelizacije v nekdanji Sovjetski zvezi. Razpad Sovjetske zveze leta 1991 je odprl vrata verski svobodi, zato so po Belorusiji, Rusiji in drugih nekdanjih sovjetskih republikah potekale evangelizacije.

Takrat 15-letni Vadim je rekel, da lahko oče dela, kar hoče, toda sam nikoli ne bo stopil v adventistično cerkev.

»Ne bom šel v tvojo cerkev,« je rekel.

Oče ni ničesar odgovoril.

Čez štiri mesece je fanta povabil, naj gre v soboto zjutraj z njim v cerkev. Vadim si ni premislil.

»Nočem iti,« je rekel. »Ne bom šel.«

Oče se ni nameraval vdati. Vedel je, da Vadim ne želi hoditi v cerkev, vendar si je nekaj želel bolj kot kar koli drugega na svetu. Fant se je v šoli učil računalniškega programiranja in želel si je imeti svoj računalnik. A tisti čas so bili računalniki v Belorusiji pretirano dragi.

Oče mu je povedal, da pozna adventistko iz cerkve, ki ima svoj računalnik. »Lahko bi jo vprašala, kako ga je kupila,« je predlagal.

Vadim je šel v cerkev in na svoje presenečenje je ugotovil, da se verniki sestajajo na domu neke babice ter se med bogoslužjem zberejo okoli velike mize.

Po prihodu je Vadim zašepetal očetu: »Kje je ženska z računalnikom? Rad bi govoril njo.«

Oče mu je zašepetal: »Pogovoriva se z njo po bogoslužju.« Vadim ni nameraval ostati do konca bogoslužja. Upal je, da se bo pogovoril z žensko in odšel.

Med sobotno šolo in bogoslužjem je prvič slišal hvalnice. Prvič je videl, kako ljudje molijo na kolenih. Ko je spregovoril pridigar, je prvič slišal o posebnem prijateljstvu med Davidom in Jonatanom.

Po koncu bogoslužja je Vadim popolnoma pozabil, zakaj je prišel v cerkev. Ni se več želel pogovarjati z žensko, ki je imela računalnik. Vse, kar je videl in slišal, se je dotaknilo njegovega srca.

Po tej soboti je začel prihajati vsako soboto. Začel je posvečevati soboto. Prebral je Sveto pismo in serijo knjig *Veliki spopad* Ellen White. Postal je nov človek.

Samo eno bogoslužje mu je spremenilo življenje. V cerkev je prišel, da bi izvedel, kako kupiti računalnik, odšel pa je z novim življenjem.

Čez eno leto, ko je bil star 16 let, je s krstom izročil svoje srce Jezusu.

Naslednje leto je šel na adventistično univerzo Zaoksky v Rusiji, kjer je študiral za pastora.

Danes je Vadim Derkach pastor in vodja adventistične cerkve v Belorusiji. Je izvršni tajnik Beloruske unije.

Kaj se je zgodilo z njegovo željo po računalniku?

Z nasmehom pove: »Kupil sem računalnik, vendar pozneje.«

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti središče vpliva za mlade, pri čemer bo sodeloval tudi Vadim v Minsku v Belorusiji. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar.

15. junij

PRILOŽNOST ZA PRIČANJE

Alina, Rusija

Eden Alininih najljubših trenutkov na krščanski šoli Zaoksky v Rusiji je vsakoletni božični program.

Vsako leto 210 otrok v šoli sodeluje pri programu o Kristusovem rojstvu za več sto otrok iz mesta Zaoksky in drugih krajev. Otroci, ki se udeležijo božičnega programa, se naučijo tudi izdelovati različne izdelke ter domov odidejo z darili in sladkarijami. Gre za misijonski program, katerega namen je dotakniti se src z Jezusovo ljubeznijo.

Vsi nestrpnost čakajo na božični program, ki je v Zaokskem tradicionalen že od leta 2003. Šolarji čakajo, da bodo lahko sodelovali v programu. Otroci v mestu čakajo, da se udeležijo programa. Velikega dogodka se veselijo tudi starši in drugi meščani.

Alina je začela sodelovati v programu, ko je bila stara 11 let. Čeprav takrat še ni bila učenka na krščanski šoli Zaoksky, je želela sodelovati, zato je pomagala postaviti božično drevo. Alina je v programu sodelovala pet let zapored. Toda ko je nastopilo šesto leto, ni bila prepričana, ali bo lahko sodelovala. Zbolela je. Bala se je, da ne bo dovolj močna, da bi šla. Molila je: »Bog, daj mi moči, da bom lahko na prihajajočem programu slavila tvoje ime.«

Ko se je bližal datum nastopa, je njen stres naraščal. Skrbelo jo je, da ne bo mogla sodelovati. Toda ko je nastopil veliki dan, se je počutila popolnoma zdravo. Tudi prvi dan je potekal dobro. Uživala je, ko je videla nasmehe otrok in odraslih, ko so se zahvaljevali njej in drugim učencem, ki so sodelovali.

Nato je k njej pristopila družina s štirimi otroki. Želeli so se fotografirati z njo. Strinjala se je. Mama jo je nato vprašala: »Zakaj sploh izvajate ta program in za neznance porabite toliko denarja?«

Alina je nekaj trenutkov molčala. Razmišljala je, kaj naj odgovori. Zakaj je že šest let z veseljem sodelovala v programu? Odgovorila je: »Vsak, kdor resnično ljubi Boga, resnično ljubi svojega bližnjega in si želi deliti Božjo ljubezen s svojimi dobrimi deli.«

Alina se je dolgo pogovarjala z družino. Povedala jim je o krščanski šoli Zaoksky in adventistični cerkvi. Povedala jim je o Stezosledcih v svoji cerkvi in povabila otroke, da se jim pridružijo. Starša sta na naslednje srečanje Stezosledcev pripeljala svoja fanta, ki sta bila prave starosti. Dečka sta se udeležila tudi drugega srečanja, vendar se potem nista več vrnila.

Alina ne ve, kaj se je zgodilo z družino, in ne ve, kako bi navezala stik z njimi. Vendar je to ne skrbi. Prepričana je, da je bilo v njihova srca posejano seme. Verjame, da bo Bog to seme vzgojil in njihova srca pritegnil k sebi. Navsezadnje je apostol Pavel zapisal: »Jaz sem zasadil, /.../ Bog pa je dal rast« (1 Kor 3,6). Njena naloga je bila družino seznaniti z Bogom.

»Tokrat sem prvič sama pričala za Boga,« pravi. »Tako lepo je bilo, da mi je Bog dal zdravje, da sem lahko govorila z njimi. Srečna sem, da sem lahko drugim pokazala Božjo ljubezen.«

Alina je spoznala, kako pomembno je, da se ne ustrašimo pogovora o Bogu.

»Tudi ko nas naše moči pustijo na cedilu, je Bog blizu in nas kreпча,« pravi. »Le verovati moramo.«

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je pomagal postaviti novo stavbo krščanske šole Zaoksky v Rusiji. Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti duhovno in družbeno središče v Salekhardu na daljnem ruskem severu. Hvala, ker načrtujete velikodušni dar.

22. junij

ŠOLA ČUDEŽEV

Ruvim, Rusija

Krščanska šola Zaoksky je za Ruvima šola čudežev.

Osnovna in srednja šola adventistov sedmega dne, ki stoji na kampusu Adventistične univerze Zaoksky v Rusiji, je pred tremi leti prejela del daru trinajste sobote. Sredstva so bila porabljena za gradnjo nove šolske stavbe, da bi se šola lahko preselila iz učilnic v utesnjemem univerzitetnem poslopju.

A za Ruvima je šola več kot zgolj čudež trinajste sobote. Veliko pred zbiranjem denarja sta z ženo Alyono obiskala Zaoksky, mesto, v katerem stoji šola. Mladi par ni imel otrok, Alyona pa je imela prijatelje, ki so svoje otroke vpisali v krščansko šolo Zaoksky. Bila je navdušena nad dobrim vplivom, ki ga je imela šola na njihovo življenje.

»Lepo bi bilo, če bi imela otroke in bi se lahko izobraževali v Zaokskyju,« je rekla.

Ruvim se je strinjal. V južni Rusiji, kjer je služil kot pastor, ni bilo adventističnih šol. V njunem srcu so začele rasti sanje. Zdele so se nemogoče in kmalu sta pozabila nanje.

Minilo je šest let in Ruvim je prejel klic ravnatelja šole Zaoksky. »V šoli potrebujemo kaplana. Ali bi se s svojo družino preselil sem?«

Ruvim se je nemudoma spomnil sanj, ki so se zdele nedosegljive. Z Alyono sta zdaj imela tri sinove in skupaj so se preselili v Zaoksky natanko v času, ko je najstarejši začel obiskovati prvi razred.

Za Ruvima je bil to čudež. Njegov sin je lahko obiskoval adventistično šolo. Dva tedna po pričetku šolskega leta je Ruvim osnoval večerno skupino, v kateri so otroci proučevali Sveto pismo. Udeležba ni bila obvezna, lahko pa so prejeli dodatne točke za sodelovanje.

Od 210 učencev se jih je šest udeležilo prvega 45-minutnega proučevanja v četrtek zvečer. Dečki in deklice so se zbrali v krogu v učilnici.

Ruvim je vodil proučevanje o adventističnem nauku. Zastavljal je vprašanja in otroci so v svojem Svetem pismu iskali odgovore. Kasneje jim je Ruvim po elektronski pošti poslal povzetek nauka in vprašanja, ki so jih lahko doma rešili in mu poslali odgovore v pregled.

Ko so za to izvedeli drugi, je svetopisemska skupina narasla. Med pridruženimi je bil tudi najstnik, ki je bil odvisen od vejpanja. Učitelji so ga opozorili, da mu grozi izključitev, če ne bo prenehal. V skupino za proučevanje Svetega pisma je prišel na lastno pobudo. Med učenjem mu je uspelo nehati vejpati in postal je eden najbolj dejavnih in prizadevnih fantov v skupini.

Ob koncu semestra je pet otrok iz skupine izročilo svoje srce Jezusu. Ruvim je z veseljem opazoval, kako so se krstile štiri deklice in en deček. Zanj je bil to še en čudež na krščanski šoli Zaoksky.

Skupina za proučevanje Svetega pisma se je v naslednjem semestru povečala, saj se ji je pridružilo še sedem otrok. Trenutno se na krst pripravlja osem otrok, starih od 13 do 16 let.

Za Ruvima je to najnovejši čudež. Čuti neizmerno srečo.

»Vesel sem, da me je Bog pripeljal v Zaoksky, da bi postal živo orodje v njegovih rokah,« pravi.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, s katerim smo postavili novo šolsko stavbo za krščansko šolo Zaoksky v Rusiji. Del daru trinajste sobote letos bo pomagal odpreti duhovno in družabno središče v Salekhardu daleč na ruskem severu. Hvala, ker boste 29. junija priložili radodaren dar.

29. junij

GLAS OD NIKODER

Lilija

Lilija ni verjela v Boga. O veri sploh ni razmišljala. Odraščala je v državi, kjer se je zdelo, da nihče ne verjame v Boga in ne razmišlja o veri. Živela je v Sovjetski zvezi. Zato jo je zelo presenetilo, ko jo je od nikoder ogovoril glas.

Stara je bila 23 let. Bila je sama doma v Taškentu, glavnem mestu sovjetske republike Uzbekistan. Njen mož Jurij je bil odsoten.

Lilija je bila dan in noč v skrbeh zaradi družinskih težav. Ko jo je nekega dne spet začelo skrbeti, se ji je pojavila misel: »Morava se preseliti.«

»Da,« je glasno privolila. »Morava se preseliti.«

V tistem trenutku je na rami začutila nežen dotik. Tihi glas je rekel: »Natanko tako!«

Lilija se je instinktivno ozrla po sobi. Bila je sama in ni videla nikogar. Glas je bil tako prijazen, da se ni ustrašila. Sprejela ga je kot potrditev, da se morata z Jurijem preseliti.

Ko se je Jurij vrnil domov, mu je Lilija povedala, da je čas, da se preselita. Preselila sta se daleč na sovjetski skrajni sever, zelo blizu polarnega kroga.

V tako oddaljenem kraju ni bilo veliko za početi. Lilija in Jurij sta delala in se pogovarjala s sosedi ter se kmalu spoprijateljila z drugim zakonskim parom, Ljubo in Valentinom.

Leta so minevala in njihovo prijateljstvo je raslo. Potem je Sovjetska zveza razpadla in Ljuba in Valentin sta se odselila. Vendar so ohranili stike. Ljuba se je začela zanimati za Sveto pismo in z Lilijo delila svoje znanje.

Najprej je povedala, da se ji je porodilo vprašanje o tem, kateri dan je pravi Božji dan počitka. Po odgovore je šla k duhovniku, ki ji v Svetem pismu ni mogel pokazati, da je nedelja pravi Božji dan počitka. Zato je obupano molila k Bogu: »Če si resničen, se mi razodeni. Želim te spoznati!«

Kmalu zatem je na avtobusni postaji zagledala ročno narejen plakat, ki je ponujal proučevanje Svetega pisma. Šla je na naslov, ki je bil naveden na plakatu, in tam našla skupino adventistov sedmega dne. Na njena vprašanja o tem, kateri dan je pravi Božji dan počitka, so ji odgovorili iz Svetega pisma. Kmalu je s krstom izročila svoje srce Jezusu.

Ljuba je vznemirjeno pripovedovala Liliji o svoji novi veri. Lilija je z veseljem sprejela svetopisemske resnice, ki jih je slišala od Ljube. Ni pa imela svoje vere. Ni poznala Boga in ni videla razloga, da bi mu sledila ali posvečevala soboto.

Nato sta Lilija in njen mož izgubila službo in nastopili so težki časi. Lilija se je spraševala, ali ni naredila napake, ko je prisluhnila nežnemu glasu in zapustila Uzbekistan.

Nekega dne se je neznanki na ulici pritožila nad svojim življenjem. Naslednji dan je neznanka po imenu Nadja prišla k njej domov z vrečko, polno domačega krompirja in korenja. Lilija je bila presenečena in v zahvalo ji je s svojimi skromnimi sredstvi kupila nekaj živil ter ji jih odnesla.

Med njima se je spletlo globoko prijateljstvo in Lilija je na svoje presenečenje ugotovila, da je bilo Nadjino življenje težje od njenega. Nadji je pred enim mesecem umrl mož; ostala je sama z desetimi otroki, ki jih je morala nahraniti in vzgojiti. Kljub temu je bila Nadja polna miru in veselja. Lilija je izvedela, da je Nadja adventistka sedmega dne.

Zdaj je Lilija poznala dve adventistki sedmega dne: Ljubo in Nadjo. Nadja je Liliji podarila Sveto pismo in Lilija ga je začela brati.

Vseskozi je vzdrževala stike z Ljubo, ki jo je obveščala o svojem duhovnem potovanju in ji tudi sama poslala Sveto pismo.

Zdaj je imela Lilija dve Bibliji. Svetopisemske zgodbe so jo navduševale. Vendar še vedno ni imela svoje vere in ni osebno poznala Boga.

Potem se je Ljuba odpravila na pot, da bi obiskala Lilijo. Odpeljala jo je v novo adventistično cerkev v mestu in Lilija je začela hoditi v cerkev vsako soboto. V tem času se je Lilija postarala in postala babica. Uživala je v sobotnih pridigah in druženju. Toda še vedno ni imela svoje vere in ni poznala Boga.

Potem se je zgodila tragedija.

Lilijina hči je izgubila otroka tik pred porodom. Drugega otroka je izgubila med nosečnostjo. Nato je ponovno zanosila, toda imela je zelo zahtevno nosečnost. Lilija ni mogla več molčati. Glasno je jokala: »Gospod, reši tega otroka! Ne pusti ga umreti.« Zaobljubila se je, rekoč: »Sprejela te bom in ti izročila srce s krstom, če rešiš tega otroka.«

Čez nekaj mesecev se je rodil zdrav deček Stepan. Lilija je držala svojo besedo. Čez šest mesecev se je krstila.

Danes je Lilija globoko verna. Pozna Boga. Verjame, da jo je glas iz nebes spodbudil, naj se preseli iz Uzbekistana. Ker se je preselila, je spoznala adventistični prijateljici Ljubo in Nadjo. Ker se je preselila, je dobila dve Sveti pismi in ju začela brati. Ker se je preselila, je našla vero in Boga. Od dneva, ko je v Uzbekistanu slišala nežni glas, do njenega krsta na skrajnem ruskem severu je minilo šestindvajset let.

Danes je Lilija stara 69 let. Vsako soboto gre v cerkev s hčerjo, ki ji je ime Ljuba, in 10-letnim vnukom Stepanom. Moli, da bi tudi njen mož in drugi sorodniki nekega dne našli vero in vzljubili Boga. Verjame, da bodo. Pozna Boga in ve, da sliši njene molitve.

Del današnjega daru bo pomagal odpreti duhovno in družabno središče v Lilijinem domačem kraju Salekhardu na daljnem ruskem severu. Dar bo prav tako podprl štiri druge projekte v Evrazijski diviziji, vključno s središčem vpliva, kjer bodo družine lahko izvedele za Boga v Jerevanu v Armeniji, središčem vpliva za mlade v Minsku v Belorusiji; zdravstvenim centrom v Tskaltubu v Gruziji ter prvo adventistično osnovno šolo v Taškentu v Uzbekistanu. Hvala, ker boste danes priložili velikodušen dar, ki bo pomagal širiti evangelij v Evrazijski diviziji.